

Publicerad 2012-10-21 22:48 av Marcus Gabriel Fors

Själavandring

Fladdrande sken från levande ljus, försjunken i stilla ro,
ett ödelandskap, åskan blixtrar i skyn och stormen gro,
golvet känns rörligt, flytande som kvicksand bortom, ned,
blicken vänds bakom slutna ögon, dit klipporna mot havet stred.

Vart tanke än i universum förflyttas bort, mot natthimlen till,
finns ett visst mått av oföränderlighet som alltid står still,
tusen platser fjärran nära, genom tid och otid drömt,
ditt mjuka andetag, till handen känt, aldrig kan bli glömt.

I mången plats sinnet sig söka, i astral vandring, från höst,
dolda platser, i tanke bevarad, nu också med tonen av din röst,
stillsamt rykande riken rotade från öst till väst, från eld till aska,
en vandrars hem, buret inombords, dit hjärtat alltid kan traska.

Vart jag än i vinden mig vänder, till dolda platser, svunnen tid,
finns där nu alltid, ögon av smaragd, du sagolik som bringar frid,
Näktergalen står i gläntan fri från ord, utan tvingad väg att vandra på,
hellre stannar jag här, hos dig, en resa i sig som jag önskar skall bestå.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Marcus Gabriel Fors med Poeter.se id #42754 innehar upphovsrätten